

Sygn. akt II Ka 212/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Szarek

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Kalisz

po rozpoznaniu dnia 21 sierpnia 2015 roku w Krośnie

sprawy **Ł. A.** s.M. i G. ur. (...) w S.

obwinionego o wykroczenie z art.92 § 2 kw, art. 87 § 2 kw, art. 86 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesku z dnia 22 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II W 341/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce przypisanego obwinionemu w punkcie I wyroku wykroczenia z art. 87 § 2 kw przyjmuje wykroczenie z art. 87 § 1 kw,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od obwinionego A. Ł. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł /dwadzieścia złotych/, a nadto opłatę za II instancję w kwocie 70 zł. /siedemdziesiąt złotych/.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015r., sygn. akt II W 341/14 Sąd Rejonowy w Lesku uznał A. Ł. za winnego tego, iż:

I. w dniu 25 sierpnia 2014r. około godz. 2:10 w miejscowości S. kierując na drodze publicznej samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego to jest funkcjonariusza policji nakazującego zatrzymanie pojazdu, tj. wykroczenie z art. 92 § 2 k.w.

II. w czasie i miejscu jak opisano w pkt I kierował na drodze publicznej samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu (I badanie 0,16 mg/l, II badanie 0,15 mg/l, III badanie 0,16 mg/l), tj. o wykroczenie z art. 87 § 2 k.w.

III. w czasie i miejscu jak opisano w pkt I kierował na drodze publicznej samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości jazdy do warunków ruchu w wyniku czego, na łuku drogi w lewo wypadł z jezdni i zjechał do przydrożnego rowu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 2 k.w.

Za te czyny Sąd wymierzył obwinionemu karę 700 zł grzywny. Na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 k.w. orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) miesięcy. Na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy o nr (...) od dnia 25 sierpnia 2014r.

Nadto zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego, wnosząc o uniewinnienie od wykroczeń z art. 92 § 2 k.w., 87 § 2 k.w. i 86 § 2 k.w., względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Apelacja zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 86 § 2 k.w., polegającą na pominięciu w opisie czynu zabronionego znamienia tego wykroczenia, tj. niewystarczające sprecyzowanie miejsca popełnienia wykroczenia i poprzestanie na konstatacji, iż obwiniony poruszał się po drodze publicznej, w sytuacji gdy prawidłowy opis czynu zabronionego oddający jego stronę przedmiotową winien jednoznacznie wskazywać, że ruch odbywał się w miejscu spełniającym ten warunek, co osiągnąć można wyłącznie poprzez przytoczenie nazwy konkretnej drogi po której poruszał się obwiniony (w sposób wyraźny bądź opisowy), a przez to skazanie obwinionego za czyn nie wyczerpujący znamion czynu zabronionego penalizowanego dyspozycją art. 86 § 2 k.w.;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 87 §2 k.w., polegającą na pominięciu w opisie : czynu zabronionego znamienia przedmiotowego zarzucanego wykroczenia tj. niewystarczające sprecyzowanie miejsca popełnienia wykroczenia i poprzestanie na konstatacji, iż obwiniony poruszał się po drodze publicznej, w sytuacji gdy prawidłowy opis czynu zabronionego oddający jego stronę przedmiotową winien jednoznacznie wskazywać, że ruch odbywał się w miejscu spełniającym ten warunek, co osiągnąć można wyłącznie poprzez przytoczenie nazwy konkretnej drogi po której poruszał się obwiniony (w sposób wyraźny bądź opisowy), a przez to skazanie obwinionego za czyn nie wyczerpujący znamion czynu zabronionego penalizowanego dyspozycją art. 87 § 2 k.w.;

3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 87 § 2 k.w., polegającą na przyjęciu, że obwiniony prowadził w dniu 25 sierpnia 2014r. około godz. 2:10 inny pojazd niż mechaniczny, w sytuacji gdy A. Ł. w miejscu i czasie jak wyżej wskazano prowadził samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) tj. pojazd mechaniczny, co w konsekwencji doprowadziło do skazania obwinionego za czyn nie wyczerpujący znamion czynu zabronionego penalizowanego dyspozycją art. 87 §2 k.w.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, że A. Ł. w dniu 25 sierpnia 2014r. około godz. 2:10 w miejscowości S. kierując na drodze publicznej samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego tj. funkcjonariusza policji nakazującego zatrzymanie pojazdu, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań K. L. wynika, że obwiniony nie był świadom, że funkcjonariusz policji nadał wyżej opisany sygnał świetlny, a to z uwagi na panujące w chwili opisanego zdarzenia warunki atmosferyczne.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego na uwzględnienie nie zasługuje.

W pierwszej kolejności apelacja obrońcy obwinionego zarzuca obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 86 § 2 kw, polegającą na pominięciu w opisie czynu zabronionego znamienia tego wykroczenia, przez brak przytoczenia nazwy konkretnej drogi, po której poruszał się obwiniony, tj. miejsca, które spełniałoby warunek miejsca popełnienia przestępstwa określone w tym wykroczeniu.

W ocenie Sądu Odwoławczego ten zarzut odwoławczy jest bezzasadny. Przepis art. 86 § 2 kw stwierdza, że wykroczenie to można popełnić na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu. W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z popełnieniem przestępstwa na drodze publicznej. W czynie przypisanym obwinionemu, co wynika nie tylko z zarzutu wniosku o ukaranie, ale także z ustaleń faktycznych wynika, iż obwiniony A. Ł. poruszał się pojazdem marki O. (...) w miejscowości S., po drodze publicznej. Dlatego też dla właściwego określenia miejsca popełnienia wykroczenia wystarczającym jest wskazanie, w czynie przypisanym miejscowości, w której zostało

popelnione wykroczenie oraz tego, że czyn ten został popelniony na drodze publicznej. Nie ma natomiast obowiązku przytaczania numeru drogi, na której miało dojść do popelnienia wykroczenia, jak zarzuca to bezzasadnie obrońca obwinionego, stąd zarzut ten na uwzględnienie nie zasługuje.

Podobnie obrońca obwinionego formuluje zarzut w pkt II apelacji, w którym podnosi, iż Sąd I instancji równie nieprecyzyjnie, jak przy zarzucie z art. 86 § 2 kw, określił miejsce popelnienia wykroczenia poprzez nieprzytoczenie nazwy konkretnej drogi, po której poruszał się obwiniony. W tym zakresie w pełni aktualne są uwagi poczynione powyżej, stąd nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania. W związku z tym również zarzut obrońcy z pkt II apelacji należy uznać za bezzasadny.

Obrońca obwinionego zarzuca także obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 87 §2 kw polegającą na przyjęciu, że obwiniony prowadził inny pojazd, aniżeli pojazd mechaniczny. Zarzut ten jest częściowo uzasadniony, jeżeli chodzi o przyjęcie wadliwej kwalifikacji prawnej czynu z art. 87 §2 kw zamiast art. 87 § 1 kw. Podkreślenia jednak wymaga fakt, że kwestią bezsporną jest, iż w dniu 25 sierpnia 2014 r. o godz. 02.10 w miejscowości S., obwiniony A. Ł. kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu. Tego typu ustaleń faktycznych dokonuje Sąd I instancji w czynie przypisanym obwinionemu, w uzasadnieniu wyroku oraz w rozważaniach prawnych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, mylnie powołując przepis art. 87 § 2 kw zamiast art. 87 § 1 kw. Jest to pomyłka, która bierze się z mylnie sformułowanego zapisu w zarzucie wniosku o ukaranie („art. 87 § 1 2kw”). Analizując akta przedmiotowej sprawy Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż jest to pomyłka, jeśli weźmie się pod uwagę treść zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienia, a nadto fakt, że przedstawiając obwinionemu zarzut tą kwalifikację prawną wskazano prawidłowo jako art. 87 § 1 kw. W zasadzie można by zastanawiać się nad sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku, nie mniej jednak zdaniem Sądu odwoławczego właściwym była w tym zakresie zmiana wyroku. W tej sytuacji Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce przypisanego obwinionemu w punkcie I wyroku wykroczenia z art. 87 §2 kw przyjął wykroczenie z art. 87 §1 kw. Natomiast brak było podstaw, biorąc pod uwagę ustalenia faktyczne sprawy, do uchylenia zaskarżonego wyroku w przedmiotowym zakresie, stąd apelacja obrońcy obwinionego również nie zasługuje na uwzględnienie, co do tego zarzutu.

Apelacja obrońcy obwinionego zarzuca również zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że obwiniony A. Ł., w celu uniknięcia kontroli drogowej, nie zastosował się do sygnału funkcjonariusza policji nakazującego mu zatrzymanie pojazdu, w sytuacji, gdy obwiniony nie był świadom, że funkcjonariusz policji nadał sygnał świetlny w celu zatrzymania pojazdu. Zdaniem obrońcy obwinionego taki stan faktyczny ma wynikać z wyjaśnień samego obwinionego, jak i z zeznań K. L., która jechała z nim w samochodzie O. (...).

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku w opisanym wyżej zakresie należy stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy i z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów ocenił dowody w postaci zeznań policjantów A. P., J. B. i M. P., którzy w sposób nie budzący wątpliwości zeznali, iż obwiniony nie zatrzymał samochodu, pomimo ciągłego sygnału świetlnego nadanego przez policjanta do zatrzymania pojazdu. Obwiniony także uciekał przed radiowozem, który jechał za nim na sygnałach świetlnych i dźwiękowych, a następnie po wjechaniu samochodem do rowu wraz z pasażerką podjęli ucieczkę przed Policją i dopiero na wyraźne wezwania policjantów do zatrzymania się oboje zostali schwytani.

Mając na uwadze powyższe dowody nie sposób dać wiary odmiennym wyjaśnieniom obwinionego A. Ł. i jego dziewczyny K. L., którzy twierdzą, że nie widzieli sygnału świetlnego nadawanego przez policjanta w celu zatrzymania ich samochodu, a nadto nie widzieli i nie słyszeli radiowozu policyjnego, który podjął pościg za ich samochodem. Również ich zachowanie po wjechaniu do rowu, polegające na ucieczce z samochodu, podważa wiarygodność wyjaśnień obwinionego i zeznań jego dziewczyny.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrane dowody w sprawie, dając wiarę zeznaniom policjantów, zaś odmawiając wiary wyjaśnieniom obwinionego oraz zeznaniom K. L. i na podstawie tych dowodów ustalił prawidłowy

stan faktyczny sprawy. Zatem zarzuty apelacji odnoszące się do błędów w ustaleniach faktycznych nie zasługują na uwzględnienie.

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce przypisanego obwinionemu w punkcie I wykroczenia z art. 87 § 2 kw przyjął wykroczenie z art. 87 §1 kw, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia jest obciążenie obwinionego A. Ł. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz opłatą za II instancję w kwocie 70 zł.

Podstawą wyroku są przepisy art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k., art. 449 k.p.k. i art. 456 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. o kosztach procesu orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.